

ὡς κέντρον κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ, ἀκόμα καὶ διὰ τὴ ἐμπορίον της, νὰ ἔχη καὶ αὐτὴ τὸν ἰδικόν της σταθμόν.

Βεβαίως θὰ μᾶς παραπέμψουν εἰς τὸν ἤδη ὑπάρχοντα μικροσκοπικὸν σιδηρόδρομον Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, ἀλλὰ αὐτός, τὸν ὑποῖον λίαν εὐφυῶς ὁ συντάκτης τοῦ Ἀσμοδαίου ὠνόμασε μόστραν σιδηροδρόμου, τὸ πολὺ δυναμένην νὰ καταλάβῃ θέσιν ἐντὸς ὕαλωτοῦ, μὲ τὴν μίαν καὶ μόνην του γραμμὴν, τὰς μικρὰς δυνάμεις μηχανὰς του, μὲ τὸν σταθμόν του εἰς τοῦ διαβόλου τὴν ἄκρην, θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία μεγάλου σιδηροδρόμου; Ἐπειτα αὐτὸς εἶναι καὶ κατεσκευάσθη διὰ νὰ εἶναι σιδηρόδρομος τοπικοῦ χαρακτῆρος, τοπικῆς ἐπομένως κυκλοφορίας, οὔτε δύναται ν' ἀλλάξῃ προορισμόν, διότι θὰ ἐπέλθῃ σύγχυσις, δηλαδή θὰ κορυφωθῇ ἡ σύγχυσις, διότι ἤδη ἐπικρατεῖ τοιαύτη. Φαντασθῆτε τοῦς ἀπὸ Λαρίσσης, Διομοκοῦ, καὶ δὲν ξέρομεν πόθεν ἄλλοθεν ἀναριθμήτους ἐπιβάτας συγκρουομένους, δηλαδή συναντωμένους ἐν Φαλήρῳ μὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ Ἀσμενέζο κτῆρι ἐξερχομένους θεατρίστας. Τί ἁρμονία εἶ;

Ἀποσκευαί, ἐμπορεύματα, κάσαις, σῖτος, στρατός, ἐπιβάται τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ὅλαι αἱ πρὸς ἀναψυχὴν καταβάσαι εἰς Φάληρον γυναῖκές μας καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τέλους οἱ ἴδιοι, οἵτινες βεβαίως δὲν εἴμεθα τὰ ὑποζύγια τῶν γυναικῶν μας.

Εἶναι ἀπίστευτον ὅτι θὰ ἀνθέξῃ εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν κίνησιν ὁ παιδιακίστος αὐτός σιδηρόδρομος. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔλθουν εἰς ἁρμονίαν τὰ ἐμπορικὰ συμφέροντα μεγάλου σιδηροδρόμου μὲ τὴν διασκέδασιν τοῦ Φαλήρου καὶ τὸ πᾶν κ' ἔλα τοῦ Πειραιῶς. Καὶ ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι ἀπίστευτον, ἡ μὲν σιδηροδρομικὴ ἐποχὴ θ' ἀρχίζῃ ἀπὸ Πειραιῶς, μέχρι Πειραιῶς δὲ θὰ βασιλεύῃ τὸ κράτος τῶν ὄνων, τῶν ἵππων, τῶν κάρρων καὶ τῶν λαντῶ. Ζήτω πάλιν τὸ βασιλεῖον τοῦ κ. Κατσιμπαλῆ! Αὐτὸς καὶ σιδηρόδρομος, αὐτὸς καὶ βωδύμαξα!

Τί συμβαίνει λοιπόν, ὑπουργέ κ. Παππαμιχαλόπουλε, ὁ ὑπογράψας τὴν προκήρυξιν τοῦ συναγωνισμοῦ;

Τί συμβαίνει ἄνθρωπε πρακτικὴ τῶν Μολάων καὶ τῆς δεκάτης;

Δὲν εἰννεοῖται τίποτε ἀπ' αὐτὰ ἢ ὅτι ἐμαγνήτισαν ὁ Καζινέβ—Καζινέβ καὶ ὁ παντοπώλης Μητσόπουλος;

Πρέπει καθε τεμάχιον τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου νὰ μεταβληθῇ εἰς χρυσόν, διὰ νὰ συντελεσθῇ εἰς τὸ πρότυπον Βασιλείον κοντὰ εἰς ἄλλα θαύματα καὶ τὸ θαῦμα τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου;

Καὶ εἰς τὸν διάβολον τὰ συμφέροντα τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς συγκοινωνίας;

Αὐτὸ πρέπει, κύριε Παππαμιχαλόπουλε;

Λουτρά—Δημοτικαὶ ἀρχαὶ—Σφαγεῖα.

Αὐτὰ τὰ Λουτρά τοῦ Δαμασκηνοῦ φαίνεται ὅτι θὰ χρησιμεύσουν καὶ διὰ κάμποσους ἄλλους δημοσίους σκοπούς. Ὁ πρώτιστος βεβαίως θὰ εἶναι πάντοτε ὁ τῶν Λουτρῶν καὶ ἡ πρὸς τὴν καθαριότητα ἐξίς τῶν κατοίκων τῆς Κεκοπρίας. Ὡς ἐλέγομεν καὶ ἄλλοτε, ὅσον πλείοτερα τοιαῦτα κέντρα δημιουργοῦνται, τόσο νέαι τάξεις ἀνθρώπων λουομένων σχηματίζονται. Τὸ ἐν δὲν εἶναι ἀντιπολίτευσις τοῦ ἄλλου. Οἱ θαμῶνες τοῦ Φαλήρου οὐδέποτε θὰ μεταβῶσιν εἰς τοῦ Δαμασκηνοῦ· ἀλλὰ καὶ οἱ θαμισταὶ τοῦ τελευταίου οὐδέποτε θ' ἀναγνωρίσουν τὴν ὑπαρξίν τοῦ Φαλήρου. Τὸ παλαιὸν Φάληρον ἀγνοεῖ τὸ νέον καὶ αὐτὸ ἐκεῖνο. Αἱ σκηνογραφικαὶ ἐπὶ κάρρων κάθοδοι τῶν κατοίκων τῆς Πλάκας θὰ ἐξακολουθῶσι καὶ ἂν δέκα Δαμασκηνοὶ μεταβληθῶσιν εἰς δέκα θαλασσοπυγούς. Τί γίνεται λοιπόν; Αὐξάνουσιν οἱ μαγνήται καὶ ἕκαστος μαγνήτης ἔχει τὸν κύκλον καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐλξεώς του. Ὁ Δαμασκηνὸς ἔκαμεν ἤδη τὴν

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.

VICO CAMPANE. (*)

Ὁ νεανίας τοῦ πρώτου πατώματος ρίπτει ἀπὸ τοῦ ἐξώστου δύο σόλδια πρὸς τὴν θυρῶν, παρακαλῶν αὐτὴν νὰ τῷ ἀγοράσῃ σίγαρα ἀπὸ τὸν ἀντικρὺ καπνοπώλην. Τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἐκεῖνη ἐκτελεῖ γογγύζουσα, διότι κατεγίνετο νὰ θηρεύῃ μικρὰ ἔντομα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς κόρης αὐτῆς, καὶ δὲν ἐπαρμόζει ν' ἀπαρρηχθῇ ἀπὸ τῆς εὐχαρίστου ταύτης διασκέδασεως. Ὁ εἰς τῶν φοιτητῶν ἐξῆλθε, καὶ, διευθετῶν τὴν ἐπιμελῶς δεδixασμένην κόμην του, ἔλαβε στάσιν περιπαθεσιάτην ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, καὶ τοῦτο διότι τοῦ ἀξιωματικοῦ ἢ σύζυγος, ξένη εὐειδὴς καὶ νέηλος, ἀναβεβλημένη λευκὴν πρωϊνὴν ἐσθῆτα, ἐξῆλθεν ἤδη καὶ ἐπισκοπεῖ περιέργως τὴν ὁδόν. Δύο γειτόνισσαι, ὧν οἱ ἐξώσταὶ κεῖνται ἀντικρὺς ἀλλήλων, προβαίνουν ταυτοχρόνως, ἡ μὲν κτενίζουσα τὴν λευκὴν αὐτῆς κόμην, ἡ δὲ τινάσσουσα ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τὰς σινδόνας τῆς κλίνης, καὶ ἄρχονται τῆς συνδιαλέξεως. Ἡ ἑτέρα αὐτῶν διηγεῖται τὸ ὄνειρόν της· εἶδε καθ' ὕπνου κύνα μελανόν, ὅστις τῇ ἤρ-

πασε τεμάχιον κρέατος ἀπὸ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ σύζυγός της τὸν κατεδίωξεν. Ἡ ἄλλη τὴν συμβουλεύει νὰ παίξῃ εἰς τὸ λαχεῖον τοὺς ἀριθμοὺς τοὺς ἀντιστοιχοῦντας εἰς τὰ ἀντικείμενα, ἅπερ κατ' ὄναρ εἶδε, διότι ἐν Νεαπόλει ὁ Μορφεὺς ἀποφέρει κατ' ἔτος σπουδαῖον ποσὸν εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, παρακινῶν διὰ τῶν ἀλλοκότων αὐτοῦ ὀπτασιῶν τοὺς ἀπλοϊκωτέρους νὰ παίζωσι τὸ περίσσευμα καὶ τὸ ὑστέρημα αὐτῶν εἰς τὸ λαχεῖον, ὅπερ καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα ἐκκυβεύεται εἰς ὀκτὼ τῶν μεγαλειτέρων τῆς Ἰταλίας πόλεων, πιστεύοντες ὅτι ὑποκρύπτεται χρησιμοδότης ἔννοια εἰς τὰς παραδόξους τοῦ ὁνείρου φάσεις.

— Πρέπει νὰ παίξῃ τὸ κρέας 18, καὶ τὸ τραπέζι 45.

— Καὶ τὸν σύζυγον 21.

— Σκύλος μαῦρος δὲν ἐνθυμοῦμαι τί ἀριθμὸν ἔχει.

— Οὐδ' ἐγὼ, τώρα νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν Don Peppi ? ! !

Ὁ Δὸν Πιππίνος προβαίνει ἀπὸ τοῦ ἐξώστου. Εἶναι ὁ γέρων συνταξιούχος· φέρει κοιτωνίτην καὶ σκούφον στρογγύλον ἐπὶ κεφαλῆς. Ἰστέον ὅτι ἐν Νεαπόλει πάντες, ἀπὸ τοῦ εὐγενοῦς τοῦ κατοικοῦντος εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον τῆς λεωφόρου τῆς Κιατᾶς, μέχρι τοῦ ρωποπώλου τῆς ὁδοῦ Φορκέλλα, πάντες εἶναι don, ὡς γνήσιοι ἰθαλγοί. Τὸν ἐρωτοῦσι πρὸς τίνα ἀριθμὸν ἀντιστοιχεῖ ὁ μαῦρος σκύλος, πλὴν οὐδ' αὐτὸς ἐνθυμεῖται.

— Νὰ ἐξετάσω τὴν smorfia.

(*) Συνέχεια· ὅδε ἀριθ. 173.

πολατείαν του, πολυάριθμον και ἐξ ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Καὶ λίαν δικαίως. Ὅτι κατὰ τῶν Δουτρῶν του ἐλέχθη ἤτο καθαρὰ μωρία. Ὅσοι τακτικῶς ἐκεῖ φοιτῶσι, δὲν ἠξεύρουσι τί νὰ ψέξωσι τοῦναντίον πολλὰ πρὸς ἑπαινον εὐρίσκουν. Ὑδατα καθαρὰ, δροσερά, ἀκύμαντα, ἀνέμους, περιποήσεις, ἐνδύματα τῆς ὥρας, εὐρυχωρία, οἰκονομία, μετὰ μεταφορᾶς, περίπατος δροσερός, δρόμοι καταβρεγμένοι, καφενεῖον, ξενοδοχεῖον, σκιᾶδες, αὖρα θαλασσίνη. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐντὸς τῆς πόλεως, ἀρχόμενα καὶ τελειούμενα μόνον ἐντὸς ἡμισείας ὥρας. Καὶ πρὸς ἐπίμετρον ἐκεῖνο τὸ ἀθάνατον γένος διὰ τὰ τοὺς ἄνδρας καὶ διὰ τὰς γυναῖκας περιχύνον διὰ καταρράχτου δρόσον ἐπὶ τοῦ σώματος, καὶ ὑπ' ὅλων τῶν κολυμβητῶν, μικρῶν, μεγάλων, ἀθλητῶν, καλαμένων, θεωρούμενον ὡς κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ. Ἀς προσθέσωμεν ἄκόμα ὅτι τὰ Δουτρά τοῦ Δαμασκηνοῦ χρησιμεύουν καὶ ὡς κολυμβητικὴ Ἀκαδημία διὰ τοὺς δειλοτέρους, τοὺς μὴ δυναμένους ἐν ἀπόπτῳ θαλάσῃ νὰ ἐθισθῶσι τὸ κολυμβᾶν. Μικρὰ παιδία ἔμαθον ἐκεῖ νὰ κολυμβῶσι ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος.

Καὶ ποῦ ἄκόμα αἱ βελτιώσεις τὰς ὁποίας ὁ κ. Δαμασκηνὸς σκέπτεται νὰ συντελέσῃ τοῦ χρόνου; Τὸ ὕδωρ θὰ ἐξέρχεται οὐχὶ ἐν δύο μερῶν, ὡς τώρα, ἀλλὰ κύκλωθεν πανταχούθεν· αἱ δεξαμεναὶ θὰ εὐρυνθῶσι. Σκιᾶδες ἐντὸς τῶν δεξαμενῶν, διὰ νὰ δύναται τις νὰ λούηται οἷαν δῆποτε ὥραν τῆς ἡμέρας. Πίδακες, λίμναι, ἡλεκτρικὸν φῶς, κῆπος ἔξω.

Ποῖα δὲ εὐθυμία τώρα εἰς τὴν πρὶν ἔρημον ἐκείνην ὁδὸν νὰ ἀπαντᾷ πρῶτ' πρῶτ' μίαν ἀκτῖνα καλλονῆς, δύο ἄστρα νὰ σὲ βλέπουν, ἓν μειδιάμα νὰ σὲ ὀμιλῇ, ἓνα λαιμόν νὰ σοῦ μεταβαλλῇ εἰς κύκνον, μία ἄμαξα ἀπὸ ρυτῆρος νὰ σοῦ ἐπιδεικνύῃ σκυῖως ἀνθοστολίου κόλπου, κάτι μικρὰ δροσόπλαστα ἀγγελούδια, φίλους σου τοὺς ὁποίους μόνον θὰ ἔβλεπες ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος;

Ἄλλ' εἴπαμε πολλὰ καὶ σώνει.

Ὁ λόγος ἦτο ὅτι ἐκεῖ γίνεται τώρα ἀπόπειρα καταβρέγματος διὰ θαλασσίου ὕδατος καὶ ἀπόπειρα καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἐπιτυχοῦσα. Δι' ἐνὸς βαρελίου καταβρέχονται ὑπὲρ τὰ χίλια μέτρα δρόμου καὶ διατηροῦνται ἐπὶ ὥρας δροσερά. Ἡ γῆ τὸ ῥοφᾷ στιγμῆδόν, διατηρεῖται δὲ μόνη ἡ δρόσος. Ἐζητήσαμεν νὰ ἴδωμεν τὸ ἀλατούχον ἐπίστρωμα ὅπερ κατὰ τὰς παρατηρήσεις τινῶν θὰ ἐσχηματίζετο καὶ δὲν εὕρομεν τοιοῦτο.

Θὰ νομίζετε ἴσως ὅτι ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ ζήτημα περὶ τοῦ ἂν δὲν εἶναι δυνατόν τὸ καταβρέγμα αὐτὸ νὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως ἀφοῦ ἐφέραμεν τὴν θάλασσαν εἰς τὴν μύτην μας; Θὰ νομίζετε ὅτι οἱ δημοτικοὶ μας ἄρχοντες ὑπέβαλον εἰς τὸ Ἰατροσυνέδριον τὸ ζήτημα, ἂν ἡ διὰ θαλασσίου νεροῦ καταβρέξις τῶν ὁδῶν εἶναι ἐπιζημία ἢ ὄχι εἰς τὴν δημοσίαν υγίαν; Διότι ἐὰν τὸ ζήτημα ἐλύετο καταφατικῶς, μία σπουδαία ἀνάγκη τοῦ Δήλου θὰ ἱκανοποιεῖτο, καὶ ὄχι μόνον δὲν θὰ προστεθῆεντο νέα ἐξοδα ὅπως δι' ὅλης τῆς ἡμέρας διατηρῶνται δροσεροὶ οἱ ἀθηναῖκοι δρόμοι καὶ πολεμηθῇ κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα ἡ δαλφύρα τῶν Ἀθηνῶν σκόνῃ, ἀλλὰ κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς δὲν θὰ ἐξώδευσεν ὁ Δῆμος εἰμὴ τὸ ἐν τρίτον τῶν ὅσα νῦν ἐξοδεύει διὰ τὸ γλίσχρον, ἐλεεινὸν καὶ σχεδὸν ἀνύπαρκτον τῶν ὁδῶν καταβρέγμα.

Ὁ Δῆμαρχος ἀντὶ τούτου νῦν ὥνῃσε καὶ αὐτὸς ὅσον ἡδυνήθη τὴν κατὰ τῶν Δουτρῶν Δαμασκηνοῦ ἀντίδρασιν καὶ ἡ μόνη του φροντίς ὑπῆρξε πῶς νὰ προστατεύσῃ ἀπὸ τὴν θάλασσαν δύο τρία πλατανοκούτσουρα, τὰ ὁποῖα ἐπελθοῦσα τῆς προάλλαις ἢ ῥαγδαία βροχὴ παρέσυρεν εἰς τὸν ποταμόν!

Ἀκούτατε καὶ ἐν ἄλλο.

Ὁ κ. Δαμασκηνὸς προσφέρεται εὐχαρίστως ὅπως τὸ ἐκρέον ἐκ τῶν δεξαμενῶν τοῦ ὕδωρ διευθύνηται εἰς τὰ Σφα-

Ἡ smorfia εἶναι ὁ ὄνειροκρίτης. Μετ' ὀλίγον ἐξέρχεται καὶ λέγει «75».

Καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἀπορασιζοῦσι νὰ παίξωσι τοὺς ἀριθμοὺς αὐτούς· καὶ ἡ μία παρακαλεῖ τὴν ἄλλην νὰ παίξῃ καὶ διὰ λογαριασμόν αὐτῆς δύο σόλδια, καὶ ὑπόσχονται ἐὰν κερδίσωσι νὰ συνευθυμήσωσι μετὰ τῶν φίλων τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν. Ἐνῷ ὀμιλοῦσιν ἔτι, ὄγκος ὕδατος κατέρχεται καὶ πίπτει παταγῶδως εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ὁδοῦ, ραντίζων τοὺς διαβάτας καὶ τοὺς παρακαθημένους, οἵτινες ἀνεγείρονται καὶ βλασφημοῦσι, κραυγάζοντες ἡχηρῶς τί τρέχει; — Εἰς τῶν ἐρημιτῶν τοῦ τελευταίου πατώματος ἐκένωσε τὴν λεκάνην, ἐν ᾗ ἀπενίψατο, εἰς τὴν ὁδόν. Νέοι τις παρέκει ὀμιλεῖ πρὸς τὰς εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ ἐργαστηρίου τῆς ραπτρίας προβάσας δύο τρεῖς νεάνιδας, καὶ ἀποτείνει αὐταῖς διαφόρους ἀστειότητας, πρὸς ἃς ἐκεῖναι ἀνακάγχάζουσι θορυβῶδως. Δύο φίλοι συνομιλοῦσιν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου περὶ τῶν καέντων τὴν προτεραίαν πυροτεχνημάτων εἰς τὴν Ἀγίαν Λουκίαν· ἐν τῷ μεταξύ δὲ προσέρχεται ὁ σύζυγος τῆς ἐτέρας, καὶ συναποφασίζουσιν ἐκδρομὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν κατὰ τὴν πρώτην ἐορτάσιμον ἡμέραν, καὶ προσχεδιάζουσι τὰ ἐδέσματα, ἅτινα ὀφείλουσι μεθ' ἑαυτῶν νὰ συμπεριλάβωσι, καὶ τοὺς συνδαιτυμόνας. Ἀποφασίζουσι νὰ καλέσωσι καὶ τὴν γειτόνισσάν των:

— Ohe Nanni! ... !!

Ἡ Ναννίνα προβαίνει. Τῇ λέγουσι περὶ τίνος πρόκειται. Ἐκείνη ἀνοίγει τὸ στόμα, καὶ δεικνύει τοὺς μαύρους καὶ ἐφθαρμένους αὐτῆς ὀδόντας, καὶ μορφάζει. Νὰ ἴδῃ! ἂν τὴν ἀφίνη ὁ σύζυγός της· ἂν θέλῃ καὶ ἐκεῖνος νὰ ἔλθῃ. Ἀγκαλὰ ὁ δυστυχής... ἔχει πάντοτε τὴν ἐργασίαν του! μόνον τοῦτο ἔχουσι καιρὸν νὰ ὀμιλήσωσιν! Ταυτοχρόνως ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἀκούεται ἡ ὀξεῖα φωνὴ τοῦ πωλητοῦ τῆς μυζιθρας. Ὁ γέρων συνταξιούχος, λίχνος, φαίνεται, προσέρχεται ἐν σπουδῇ εἰς τὸν ἐξώστην, καὶ λύων τὸν καλαθίσκον, καταβιβάζει αὐτὸν μετὰ τινῶν χαλκίνων νομισμάτων εἰς τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν πωλητὴν, ὅστις ζυγίζει καὶ ἀποθέτει ἐν αὐτῷ τὸ ἐμπόρευμα. Ὁ γέρων ἀνασύρει ἐν σπουδῇ, λαιμάργως μειδιῶν τὸ σχοινίον, ἀλλὰ κακῇ μοίρᾳ ὁ κάλαθος προσκρούει καὶ ἐμπλέκεται εἰς τὴν σιδηρὰν κιγκλίδαν τοῦ ἐξώστου τοῦ κάτω πατώματος. Ὁ γέρων ἀδημονεῖ, ἀνατινάσσει τὸ σχοινίον, προσπαθεῖ, ἀλλὰ ματαίως, νὰ τὸ ἀπαλλάξῃ. Τέλος, ἀπελπισθεὶς, κραυγάζει, προσκαλῶν τὴν οἰκοδέσποινα τοῦ κάτω πατώματος.

— Donna Maddalina!

Ἄλλ' ἂντ' αὐτῆς προβαίνει ὑπηρετριά τις ἡλικιωμένη, με κόμην ἄτακτον, με ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς, με ὄψιν βλακώδη. Ἀκούσασα περὶ τίνος πρόκειται, κύπτει καὶ ἀπωθεῖ τὸν κάλαθον.

— Τρεβίξατέ τώρα!

γεία τῆς πόλεως ἀντὶ οὐδεμιᾶς ἀποζημιώσεως. Τοῦτο θὰ ἦτο ἐκ τῶν μεγαλειτέρων τῆς πόλεως εὐεργετημάτων διὰ τὴν ὑπάρχῃ ἀφθονίαν ὕδατος ἐκεῖ ὅπου πρέπει νὰ ὑπάρχῃ χάριν τῆς ὑγείας τοῦ κόσμου.

Γνωρίζετε τί τοῦ ἀπάντησαν;

Νὰ κατασκευάσῃ ἂν θέλῃ ἰδίους του ἐξόδους τοὺς ὀχ-

! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! !

*Αν τὸ τυπογραφεῖον μας διέθετο καὶ χαρακτῆρας φα-
σελικούς, θὰ ὑπεκαθιστῶμεν αὐτοὺς ἀντὶ τῶν θαυμαστι-
κῶν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Μεταξύ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας καὶ ἀνακριτοῦ Βουλ-
πιώτου ἐπῆλθε διαφωνία περὶ τινων, τῆς δικαιοδοσίας ἀμφο-
τέρων· ὁ πρῶτος ἔθηκεν οὕτως εἰπεῖν ζήτημα ἐμπιστο-
σύνης εἰς τὸν πρόεδρον τῆς κυβερνήσεως τὴν μετάθεσιν τοῦ
δευτέρου· ὁ πρόεδρος τὴ κατέστησεν ἀντικείμενον τοῦ ὑ-
πουργικοῦ συμβουλίου καὶ τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἐθυ-
σίασε τὸν ἀνακριτὴν καὶ ἔσωσε τὸν Διευθυντὴν. Ἡ δύνατο
νὰ βάλῃ τὸν κ. Διευθυντὴν εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλὰ
τότε δὲν θὰ ἦτο ὑπουργικὸν Συμβούλιον τῆς Ἑλλάδος,
ἀλλὰ θὰ συνεδρίαζεν ἐν τῷ κοιμῆτῃ καὶ θὰ ἤπειλε νὰ συρ-
ραχθῇ πρὸς τὴν γῆν διὰ πλιάτσικα.

‘Ο κ. Κατσιμπαλγς τοῦ Φαλήρου ἀφοῦ μόνον μὲ τὸ πτε-
κολλτὲ τῶν ὑποκριτριῶν του δὲν κατώρθωσε νὰ τραβήξῃ
κόσμον ἀπεφάσισε διὰ τῆς μελέτης τῶν γυμνῶν ν’ ἀπο-

πειραθῇ τὸ τράθηγμα. Οὕτως ἤρχισε νὰ παίζῃ τὸ ἀσημέν-
νιο Ντέφι (La Timbale d'argent).

Βύτυχως ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τὸ μυστίσθηκεν ἐγ-
καίρως καὶ ἀπηγόρευσε εἰς τόσα ἀπαίσια τοῦ ἐφετεινοῦ
Φαλήρου νὰ προστεθοῦν καὶ τὰ ἄχρεϊτα, θραύσας τὸ Ντέφι
κατὰ κεφαλῆς τοῦ ἐργολάβου.

Εἰς τὸν ἐργολάβον ὑπενθυμίζομεν ὅτι ἐν Βιέννῃ ὑπάρχει
ἐν χοροκατάστημα Σπέρλ καλούμενον ἐξ ὀνόματος τοῦ ἰδρυ-
τοῦ· ἐκεῖ νύκτας τινὰς τῶν ἀπόκρεω δίδονται αἱ λεγόμεναι
γυμναὶ καδρίλλαι.

"Δὲν θέλῃ λοιπόν, ὥς τὰ πρυμνίσῃ διὰ τὴν Βιέννην !

Κάλλιστον ζεύγος συνεπλάκη, ἡ ἡδυπαθεστάτη κόρη Ἑλένη Καστόρχη μετὰ τοῦ καλλίστου νέου καὶ διακεκριμένου ἐπιστήμονος κ. Κατερινοπούλου.

Εὐτυχῶς ἀμφότεροι Ἕλληνες.

Ἀφίκοντο εἰς Ἀθήνας αἱ διακεκριμέναι δεσποινίδες Ἐλ-
πινίκη καὶ Μαρία Σαμαρταίδου, θυγατέρες τῆς ἀληθινοῦς
ἐλληνίδος ποιητρίας τῆς μακαρίτιδος **Εὐφροσύνης Σα-
μαρταίδου** καὶ ἀδελφαὶ τοῦ διακεκριμένου λογίου καὶ
ποιητοῦ Χριστοφόρου Σαμαρταίδου. Ἡ δεσποινὶς Ἐλπινίκη
διευθύνει ἀπὸ τετραετίας ἤδη τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐρ-
γαστήριον τῆς φιλοπτώχου ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν, ἐφέλ-
κυσσα τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν ἀγάπην τῆς ὑψηλοτέρας αὐ-
τόθι ἐλληνικῆς κοινωνίας. Εἶναι ἐκ τῶν ὀλίγων Ἑλληνίδων
παρ' αἷς ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ παιδεία τόσον ἀγλαῶς εἶναι συμπε-
πλεγμένα.

Ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα της, τὴν μεγα-
λάνησον Σκίαθον, ἡ φιλητάτη συνεργάτις μας **Σφιγξ**, ἀφή-

— Ο γέρων σύρει, ἀλλ' ὁ κάλαθος ἐμπλέκεται ἐκ νέου.
— Managgia !

Νεάνιδές τινες παρατηροῦσι τὴν σκηνὴν ταύτην ἐκ τοῦ ἀντικρὺ παραθύρου καὶ γελῶσιν. Εἰς τὴν ὁδὸν ἐσχηματίσθη ἤδη κύκλος περιέργων, ὅστις πυκνοῦται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Ἡ παράδοξος αὕτη περιέργεια καὶ πολυπραγμοσύνη εἶναι προσὸν ἴδιον τῶν Ἰταλῶν. Χαριέστατα ἐσατύρισεν αὐτὴν ὁ Belli ὁ εὐφυέστερος τῶν ἐν διαλέκτῳ γραψάντων ποιητῶν, περιγράψας ἐν ὀλιγοστίχῳ ἄσματιρ συνοικίαν τινὰ τῆς Ρώμης ἀνάστατον, τὸ πλῆθος πυκνούμενον, τὴν συγκοινωνίαν διακοπτομένην, καὶ τὴν δημοσίαν δύναμιν σπεύδουσαν, διότι κανάριόν τι ἐδραπέτευσεν ἐκ τοῦ κλωβοῦ! Καὶ ἐν Νεαπόλει ἄρκει τις νὰ σταθῇ ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα καὶ νὰ δείξῃ διὰ τοῦ δακτύλου, καὶ πάραυτα εἴκοσι τουλάχιστον ἄλλοι θὰ τὸν μιμηθῶσιν. Ἡ ἀπλουστάτη σκηνὴ τοῦ ἐξώστου κατῴρθωσεν νὰ σταματήσῃ δέκα περιέργους καὶ ἡ στάσις τούτων ἐτέρους πεντήκοντα. Ὑψοῦσι τὴν κεφαλὴν συζητοῦντες, σχολιάζουσι, χειρονομοῦσι, προτείνουσι γνώμας, καὶ ἀπέρχονται ἀφοῦ πρὸς δυσ-ἀρέσκειαν αὐτῶν ὁ κάλαθος ἤρθη τέλος πάντων, καὶ σπουδαιοτάτη σκηνὴ οὕτως ἐτελείωσεν. Ἡ χήρα ἀπὸ τοῦ ἐξώστου παρατηρεῖ τὴν κόρην τῆς διὰ τοῦ βλέμματος, ἀπερχομένην εἰς τὸ μάθημα τῆς μαιευτικῆς· ἀλλὰ δὲν παρετήρησεν ὅτι νεανίας τις παρακολουθεῖ μακρόθεν διὰ λοξοδρομιῶν

τὴν μέλλουσαν ταύτην ἱέρειαν τῆς Εἰλειθυίας, καὶ ἅμα κάμψῃ τὴν ὁδόν, θὰ τὴν πλησιάσῃ, ὅπως τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ νοσοκομείου. Αἶφνης τὰ ὄμματα τῶν ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν θεατῶν στρέφονται εἰς ἓν σημεῖον, εἰς τὸ τέταρτον πᾶτωμα, ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς ἡμῶν. Συμβαίνει τι παράδοξον ἐκεῖ; Εἶναι ἡ χορεύτρια, ἥτις ἀφυπνίσθη ὑστάτη πασῶν, ἐνῶ ἡ μεσημβρία προσεγγίζει, καὶ προβαίνει ἀτημέλητος ἀπὸ τοῦ ἐξώστου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνη, εὐειδῆς ἀξιοματικὸς τοῦ ἱππικοῦ ἵσταται μετ' αὐτῆς καὶ χαριεντίζεται, καὶ ἐκείνη ἀπαντᾷ μὲ μυρία ἀκκίσματα. Οἱ θεαταὶ ψιθυρίζουσιν· οὐδεὶς τὸν εἶδεν εἰσελθόντα τὴν ἡμέραν, ἄρα... τὸ ἄρα τοῦτο εἶνε εὐνόητον· ὁ πέπλος ὁ μέλας τῆς νυκτὸς ἐπροστάτευσεν τὸν εὐτυχῇ ἐραστήν, καίτοι, ὡς φαίνεται, ἡ αἰδῶς τῆς Τερψιχόρης δὲν φοβεῖται πολὺ καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Βλέμματα περίεργα καὶ λαθραῖα ρίπτονται ἐπ' αὐτῶν, ὑπαινιγμοὶ καὶ σκώμματα ἀνταλλάσσονται, καὶ αἱ μᾶλλον σεμνότυφοι ἀποσύρονται αἰδούμεναι καὶ κλείουσι τὴν θύραν, ἵνα μὴ σκανδαλιθῶσιν ἢ κάλλιον εἰπεῖν, ἵνα παρατηρήσωσιν ἀνετώτερον τὴν σκηνὴν μέσον τῶν παραπετασμάτων.

Ἄλλοιόνον εἰς σέ ἄν, ἐξ ἡμικρανίας πάσχων, ζητήσης
ν' ἀποσυρθῇς, ἢ θελήσης νὰ καθήσῃς παρὰ τὴν τράπεζάν
σου, καὶ ν' ἀφεθῇς εἰς τὴν μελέτην ἐν ἡρεμίᾳ! Ἡ γαλήνη,
ἡ ἡσυχία, ἡ ἀνάπαυσις, εἶνε λέξεις ἀγνώστοι εἰς τοὺς κα-